

Charlie, 24 rokov

Putovanie

Časť prvá – Nezabudnuteľný zážitok

Bol, ale aj nebol.
Aspoň si tak pripadal.

Spravil to celkom jednoducho. Zbalil si veľký cestovný batoh a putoval. Z rušných ulíc veľkomesta prešiel pár kilometrov peši. V peňaženke cinkali drobné, šušťalo tu pár bankoviek. Nič moc na tak dlhú trasu. Navečer, keď mu už došli obe fľašky pitnej vody, vytiahol poslednú ochutenú vodu a svoje unavené telo zložil neďaleko nenápadnej cesty. Autá po nej príliš nejazdili. Bola to klasická cesta treťotriednej kvality, ktorá mala v sebe viac kráterov ako povrch Mesiaca. Stan mu nebolo treba. Načo by aj? Kalendár ohlasoval koniec mája a bolo príliš pekne, než aby si balil ešte zbytočné kilá navyše. Nemal ani potuchu o prežití v prírode alebo o zostavení provizórneho prístrešku. Nepotreboval to. Mal na to svoje dôvody: domov sa už nikdy nevráti.

A tak tam sedel a fajčil. Slnko práve zapadalo. V očiach sa mu odrážala príliš gýčová scéna, ktorú práve sledoval. Vo vzduchu sa vznášal pach čerstvého ihličia. Neďaleko totižto začínal les. Vtáky sa pripravovali na nočný spánok, sovy na nočný lov. Cigaretu zahasil a zadupal do ihličia. Prírodu mal rád a nechcel kvôli takej drobnosti spôsobiť požiar. Zobral do ruky svoj Flexaret a do dvoch očí fotoaparátu zachytil scenériu prichádzajúcej noci. Vedel, že z toho nebude klasická dovolenková fotografia pri zapadajúcom slniečku. Bude to niečo iné. Oveľa temnejšie.

Pousmial sa sám nad sebou a nad zbytočnými dialógmi v jeho hlave, ktoré ho trápili už príliš dlho. Problém bol v tom, že ani jeden z diskutujúcich sa mu nepredstavil. Aká to škoda. Nemohol ich slovne napadnúť po jednom, iba všetkých naraz. Lebo aj tak nevedel, s kým práve hovorí a kto ho práve počúva. Predstavoval si ich ako dotieravých ministrov v obrovských kreslách s miliardou obrazoviek pred očami. V tých obrazovkách bol on. Sledovali každý jeho pohyb a krok, zľava, sprava, zhora aj zdola. Dokonca sa na niektorých nachádzali jeho vnútorné orgány. A z monitorov vychádzal dlhý štós papiera, ako z klasických starých tlačiarňí. Na neho sa tlačil text. Ten text boli jeho myšlienky. Takže pravdou bolo, že ministerskí hajzli o ňom vedeli všetko.

Povzdychol si a znechutene vyvrátil oči. Zalovil v batohu. Vytiahol z neho fľašu domácej pálenky a v ruke zahrkal poslednými zvyškami ochutenej vody. Schuti sa napil. Pálenka bola síce teplá, ale za to veľmi chutná. Príjemne ho zahriala, aj keď to v tomto ročnom období nepotreboval. Zahriala ho zvnútra. Už dlho ho zvnútra nič nehrialo. Naposledy vrúcne slová jeho bývalej lásky. Klasické odrhovačky, ktoré ale vtedy bral vážne. A nemusel ani piť, aby cítil ten pocit tepla v útrobach jeho tela.

Čo viac?

Napil sa. A zas. A potom znova.

Bol mierne pripitý a v dobrej nálade. Najvyšší čas ísť spať. Schúlil sa do kľbka, prikryl sa tenkou dekou a hlavu zaryl do mikiny uloženej na karimatke. Snáď ho do rána nezožerú lesné mravce, chrobáky, alebo iná háveď, ktorá sa rada zvykne prechádzať po nehybnom tele. Nemal to rád.

Ešte predtým, než vyšiel mesiac, zaspal.

Zobudil sa skoro ráno. Na výkrik. Strhol sa a rýchlo sa posadil. Avšak okolo seba nevidel nikoho. Iba stromy, ktoré mu v jemnom vánku kývali svojími konármi. Bol to teda sen? Sám nevedel. Jeho sny sa až príliš prelínali so skutočnosťou a skutočnosť sa zas zdala byť iba sen. Cítil sa už veľmi dlho zmätene. Všetko splývalo v jedno. Každé auto na ulici tvorilo svetelný rad. Ako keď nastavíte na fotoaparáte dlhú expozíciu a z obyčajného svetla sa stane natiahnutá čiara. Každý človek vyzeral do tváre ako dvojička toho druhého. A ten zas, ako dvojička toho tretieho. A takto to všetko išlo ďalej.

Vstal, zbalil si spacák a deku, mikinu si hodil na seba. Bolo ešte celkom chladno. Zaostril do diaľky. Akoby ho tam čosi lákalo. Vydal sa teda na cestu, ktorá viedla smerom k lesu. Nevošiel však dnu. Vyzeral nádherne, to áno. Nechcel tam ale ísť. Sám nevedel, kam chce ísť a prečo sem vlastne ide. Nepočul ani jedného z ministrov, aby mu to radili, alebo prikázali. Nepočul nič. Konečne. Prázdno, dokonca nepočul ani šušťanie trávy. Ako keby úplne ohluchol. Začal sa točiť pomaly dokola, aby sa porozhliadol. Na to, že slnko ešte len vychádzalo, mu krajina pripadala až príliš presvietená. Čo sa to zas deje? Halucinácie nikdy nemal! Bol o tom presvedčený (aj keď je pravda, že o tom je presvedčený každý, kto ich má). Na jeho telo sa odrazu nalepil akýsi neopísateľný chlad. Niečo... ako keby mu cez ramená hodili chladiaci hábit a on sa omotal okolo jeho končatín, hrude a nakoniec aj hlavy. Ale nebola to zima idúca z lesa. Niečo... inšie. Nikdy také čosi nezažil. Preľakol sa, ale iba na chvíľu.

Jeho oči totiž zabľúdili k poli, ktoré sa rozprestieralo oproti lesu. Rástla v ňom pšenica a v rannom slnku horela. Tento impresionistický výjav však nebolo to, čo ho zaujalo. Cez pšenicu sa totižto drala neveliká skupina stvorení. Vedel ich presne pomenovať a identifikovať. Tie tvory boli vysoké asi do polovice stĺpov elektrického vedenia, ktoré smerovalo nevedno kam. Svojimi kopytami robili kroky dlhé niekoľko metrov. Boli od neho vzdialené asi iba kilometer a proti svetlu videl iba ich siluety, ale vedel úplne presne, že sa na neho dívajú. Vynorení odnikiaľ, cválali nikam.

Bola to skupinka kentaurov.

Párkrát rýchlo po sebe zažmurkal, aby sa presvedčil, že ho neklame zrak. A stále ich v diaľke videl. Boli rýchli, ale pole bolo dlhé a ukazovalo sa v celej svojej paráde. Na chvíľu zastali a obzerali si ho. Využil túto príležitosť. Zhodil z chrbta batoh a siahol po polaroide. Bez toho, aby sa pozrel na nastavenie clony spravil fotografiu. Potom pozrel do hľadáča. V ňom však už nevidel vôbec nič. Keď zložil fotoaparát pred tváre, pole bolo prázdne. Akoby sa odrazu vyparili alebo stratili v pšenici, ktorá im snáď nebola ani po koniec kopyta. Vzdychol si, čerstvú fotografiu odložil k foťáku do puzdra. Neveriacky pokrútil hlavou.

Kentauri. Čítal o nich ako malé dieťa, v puberte sa na internete stretával s fantazy obrázkami týchto bájných stvorení, písala sa o nich celá mytológia. Kentauri boli niečo ako víly alebo jednorožce. Každý vedel, ako vyzerajú, každý ich vedel presne identifikovať. Nikto však nevedel, odkiaľ sa vzala ich podobizeň, odkiaľ sa brala inšpirácia na písanie rôznych textov. A hlavne, nikto neveril, že existujú. On bol však presvedčený, že to nebol očný klam, ani kúsok z jeho sna. Bolo to všetko skutočné, ako tráva vôkol neho, ako vzduch naplnený voňavou rosou. Uvedomil si, že s ich zmiznutím sa z jeho tela odbúral aj podivný chlad. Vetrík prestal pofukovať a les opäť vyzeral úplne obyčajne. Vychádzajúce slnko hádzalo jemné lúče na ospalé ihličie na stromoch. Ostré svetlo zmizlo.

Chytil sa za čelo a jediné, čo si pomyslel, bolo, že sa zbláznil. Nie, to nie. Tie hlasy v jeho hlave, ktoré počul, neboli pravé. To vedel. Boli to akési kúsky jeho zložitej povahy, ktoré mu celý život rozprávali do jeho konania. Ignoroval ich. Občas sa s nimi pohádal, občas ich odbil hnusnými nadávkami, ale stále si bol istý, že sú to iba obyčajné hlasy jeho podvedomia. Vedel o sebe, že je zdravý... ako-tak. Prečo by teda odrazu pocítil a hlavne *videl* niečo, čo sa nedá vysvetliť? Bol to nejaký zlom, kedy sa náš svet, ako ho poznáme, pretína so svetom bájných bytostí? Odkiaľ by si boli ľudia vymysleli podobizne a vlastnosti takýchto stvorení? Nemôže

to byť vymyslené a roky tradované, či ústne, alebo písomne, z generácie na generáciu. Nemohla to byť detská rozprávka (rozprávky predsa nikdy neboli pre deti). Muselo to mať reálny základ.

Opäť sa poobzeral okolo seba. Čo je to za miesto? Je to nejaký portál medzi dvoma svetmi? Možno niečo také existuje. Vedel, že tento svet, táto realita, nie je jediná.

(Tak si jdi, jsou jiné světy než tento!)

Jake Chambers mal pravdu. Ale koľko tých svetov vlastne je? A ako vyzerajú? Ako sa oddeľujú? A kedy sa spraví medzi nimi ten teleport? Môže sa aj on dostať do iného sveta? Ako by sa asi dostal von?

Na rozum sa mu vynorilo toľko otázok, že mu to hlava prestávala brať.

„Kurva, si proste obyčajný a jebnutý človek, ktorý nevie, čo je realita a čo je jeho fantázia!“ ozval sa mu v hlave známy hlas. Patril tomu idiotovi v modrom saku a nechutnou ružovou kravatou s akýmsi vzorom.

Vyvrátil oči dohora a buchol sa dlaňou do hlavy. Hlavne, nech je ticho. Hlavne, nech nezobudí tých ostatných. Určite to budú chcieť komentovať celé dni, pokiaľ bude vládvať kráčať. A ak nebude, tak na konci cesty mu pripomenú, že celý jeho život je iba falošná halucinácia a vôbec nestojí za to.

A on im uverí.

Zúfalo sa zosunul na zem. Zalovil v batohu a vytiahol ochutenú vodu, ktorú včera použil na zapitie domácej. Neopil sa, nemohol mať nejaký divný stav... dá sa to vlastne po alkohole? Pred očami stále živo videl skupinu cválajúcich poloľudí. S chuťou sa napil z fľašky. Voda mu na jazyku doslova vysychala. Stačila asi na jeden hlt. Vstal a pozrel sa tým smerom, odkiaľ prišiel. V tráve bola jemne vydupaná cestička. Akoby sa pred ním sama uhýbala. Toto je fakt podivné miesto. Nemohol však strácať priveľa času. Záleží na dňoch, možno hodinách, kým sa po ňom nerozbehnú policajné autá. Rýchlo si zbalil prázdnu fľašu do batohu a vydal sa späť svojou cestičkou.

Nevšimol si, že tráva, vysoká asi do kolien, sa za jeho chrbtom sama uzatvárala.

A dokonca prehliadol aj to, že z lesa ho sleduje niekoľko párov očí, ktoré neboli z nášho sveta.

Časť druhá – Zmeškal som to

Prišiel k najbližšej benzínke, ktorá stála od jeho poslednej zastávky asi deväť kilometrov. Nepáčilo sa mu to, ale musel kráčať popri diaľnici. Hluk áut nemal rád. Nikdy. Nové motory a smrad vyprchávajúci z nich mu nevoňal. Celkovo pre neho motorové vozidlá neznamenalí nič iné, iba zrýchlené, smradľavé a škodlivé vozítko z bodu A do bodu B. MHD v meste používal ako nevyhnutnosť. Do školy to mal totižto dosť ďaleko. Peši by musel šľapať snáď hodinu. Radšej sadol na autobus (aj keď smradľavý a plný smradľavých ľudí, ktorí sa na neho neustále lepili) a bol v škole o trištvrte hodinu skôr. Niekedy je dobré použiť nevyhnutné zlo, aby ste si spravili aspoň aký-taký komfort.

Dnes však nemal na výber. Potreboval sa dostať čím skôr k najbližšej čerpacej stanici. Dokúpiť vodu, papieriky na tabak a možno nejakú pálenku. Noci môžu byť chladné a cesta je dlhá. Nie je na škodu si ju trochu spríjemniť. A hlavne sa musel ponáhľať, aby čo najskôr doručil *ten list*.

Dvere na fotobunku sa mu otvorili pred nosom a vstúpil dnu. Pri pulte stála mladá blondína a čosi zúrivo ťukala do svojho obrovského telefónu s miliardou funkcií. Keď ho uvidela, mobil odložila a usmiala sa.

„Dobrý deň, čo pre vás?“ opýtala sa.

Aspoň že tak. Nemal rád ľudí, ktorí vytvárali zombie apokalypsu, pretože od tých skurvených telefónov nevedeli ani len zdvihnúť hlavu. Po prvé vyzerali vtipne. Niesli si v ruke tehly a šúchali po nich ukazovák. Po druhé vyzerali ako banda retardov, pretože sa pri tom debilne hrbili. A po tretie to boli jednoducho kokoti, do ktorých rád vrážal (lebo sa nedívali na cestu).

„Ja poprosím ócébéčka, tie zelené,“ na chvíľu sa zamyslel, „aaaaaa nejaké dve vody. Čisté a neperlivé.“

„Nech sa páči. Bude to...“

„Prosím vás,“ skočil jej do reči ešte predtým, než mu povedala sumu. Videl ju napísanú na kase, tak jej vložil do ruky peniaze. „potreboval by som požičať mapu. Iba na chvíľu.“ Trošku ho zamrzelo, že ako výletník nemá so sebou mapu. Pravdou bolo, že takú vec doma nevlastnil.

„Určite.“ povedala slečna a rozprestrela pred ním turistickú mapu.

Zistil, že do najbližšieho mesta to je asi pätnásť kilometrov. Pekná prechádzka na štyri hodiny. A len tak zo zvedavosti sa zadíval o kúsok späť. Našiel cestu, pri ktorej sa včera utáboril. Na mape ju označovala jemná, takmer neviditeľná, biela čiara. Ale nemohol vôbec nájsť ten les. Pri bielej čiarky boli iba hnedé flaky – niektoré silnejšie, iné až do pieskova.

„Kúsok odtiaľto, asi desať kilometrov, je pri tejto ceste,“ ukázal ju prstom na mape, „les a oproti nemu pole. Prečo tu nie je zaznačený?“

Slečna sa zamračila a preskenovala ho nedôverčivým pohľadom. „Najbližší les je asi tridsať kilometrov na sever, vy ukazujete na juhozápad a jediné, čo sa pri tej ceste nachádza, je šrotovisko. A áno, oproti je pole... ale myslím si, že sadenice na ňom sú mierne rádioaktívne. Je to proste skládka. Pozrite.“ ukázala prstom cez presklené dvere smerom, odkiaľ prišiel.

Naozaj. Pole v diaľke identifikoval. Dokonca videl aj malilinkaté čiariočky, ktoré predstavovali stĺpy elektrického vedenia. Ale oproti nemu sa nenachádzal ani jeden strom. „To nie je možné!, pomyslel si. Fakticky nebolo. Celú cestu sa obzeral a videl husté stromy. Teraz sa pozeral na vyprahnutú krajinu, dobrú jedine tak pre pár ghúlov.“

Slečna videla, že je v rozpakoch. Ustúpila od pultíku a jemným hlasom povedala: „Kedysi tam bol les. Dedko mi o ňom hovoril... on... tu tiež pracoval. Ale to bolo dávno. Potom do

neho začali vláčiť odpady, prevažne nebezpečné a vznikla tam čierna skládka. Les to proste nevydržal. On bol asi v týchto miestach.“ prstom na mape opísala nevelkú kružnicu.

„Aha.“ prikývol. Zhypnotizovane sa cez presklené dvere stále díval na holé miesto.

„Ale bol krásny. Pozrite.“ ukázala palcom smerom za seba. Visela tam nejaká informačná tabuľa, ktorú si návštevník benzínky iba ťažko všimne. Nachádzali sa tam prišpendlené odkazy typu preškrtnutej zbrane a zmrzliny, kdesi pod tým, skoro neviditeľné číslo na majiteľa. A úplne naľavo bola stará fotografia statného muža. Za jeho chrbtom sa rozprestieral les. A oproti pole, vtedy ešte bez elektrického vedenia.

„To je on!“ vykrikol náhle a automaticky si dal ruku pred ústa. Nevedel, prečo ho to tak rozrušilo. Niečo podobné ešte nikdy nespravil. Ale tá fotografia... presne to spoznával. Presne na tom istom mieste stál, keď *to* videl. Akoby ho fotografia pohltila. Prebehol mu mráz po chrbte.

„Je mi ľúto, ale to ste ho asi o päťdesiat rokov zmeškali.“ rozpačito sa usmiala.

„Zmeškal?“ pozrel na ňu. V očiach mal podivný výraz. „Raz som zmeškal autobus do školy. A presne vo chvíli, kedy by som vstúpil do triedy, tam nejaký magor odpálil bombu. Takže som to nestihol.“ zarazil sa. Sám nevedel, prečo jej to vlastne rozpráva. To slovo mu proste v pamäti ostalo späť s touto neprijemnou spomienkou. Čo by sa stalo, keby ten autobus nezmeškal? Bol by medzi živými? Určite nie. Pretože ten magor bol práve z jeho triedy a z nej nikto neprežil. Prakticky polka horného poschodia bola mŕtva.

Smutne pokýval hlavou, akoby s niečím súhlasil a vydal sa na odchod. Potom zastal a posledný raz sa otočil k blondíne: „Ten les som nezmeškal. Aspoň niečo nie.“ a s dobrým pocitom vyšiel z dverí.

Pár metrov za benzínkou sa obzrel späť. Blondínu už, samozrejme, nemohol vidieť, ale bol presvedčený o tom, že mobil do ruky nezobrala. Takmer ju videl, akoby stál pri nej, ako sa díva cez dvere von. Premýšľala. Premýšľala nad jeho divným konaním a divnými rečami. Možno si myslela, že nie je normálny. Možno ani nebol normálny. Sám sebe pripadal v tento deň divný. Povedal až príliš veľa informácií a to on nikdy nerobil. Radšej mlčal a počúval, akoby mal hovoriť.

Mykol plecami, upravil si batoh na chrbte a rezkým krokom pokračoval vo svojom putovaní do konečného cieľa.

Do mesta, kde musí odovzdať *list*.

Časť tretia – Nabudúce vyberám cestu ja!

Chýbalo mu už iba pár kilometrov k cieľu. Po ceste prešiel cez niekoľko menších miest. V novinovom stánku si kúpil aktuálnu dennú tlač. Vôbec ho neprekvapilo, že na zadnej strane je jeho fotografia so strohým popisom. Bol nezvestný. Dúfal však, že bez toho, aby sa musel schovávať v kanáloch, šťastne dorazí. Ľudia bývajú väčšinou slepí a nepamätajú si tváre. Nepočítal s tým, že by ho niekto zastavil na ulici a porovnal jeho tvár s farebnou fotografiou z novín. Potom by zavolał hliadku a držal by ho za ruku, aby nezmizol.

To určite nie.

Zavrel noviny a hodil ich pred seba do trávy. Nachádzal sa asi šesť kilometrov od mesta. Vybral si tichú a málo používanú cestu tretej triedy. Za celý čas prešlo okolo neho asi do desať áut. Neponáhľali sa a vyhli sa mu až do protismeru. To sa mu páčilo. Nemusel zakaždým uskakovať do neupravenej krajnice.

Z vrecka vytiahol špinavú obálku. Svoj nevlúdny vzhlád získala práve putovaním. Bol na cestách asi týždeň. Možno menej.... nepočítal to. Občas sa v mestečkách zastavil v KFC alebo v Mekáci, aby sa tam potajomky preplazil na záchod a spáchal aspoň nejakú hygienu. Zuby si umýval každý deň, so smradľavou papuľou chodiť nechcel. Ale občas tá fľaška s vodou nestačí na umytie si vlasov.

„A ty si myslíš, že ti skočí okolo krku? Smrdíš ako vystrané hruškové hovno!“ ozval sa v hlave hlas.

„Isteže. Nepoznáš ju.“ odpovedal nahlas. Okolo neho neboli žiadny ľudia, tak si mohol dovoliť hovoriť do vzduchu.

„Premýšľaš presne tak primitívne, ako aj vyzeráš. Stojíš za prd.“

„Ani za ten nie.“ pridal sa druhý hlas. Bol to ten bastard v otrasnej kravate.

„Že sa tak do toho rozumiete, chlapci.“ odsekol im. Odrazu sa v jeho hlave spustila debata. Jeden prekrikoval druhého a každý sa mu snažil niečo povedať. Cez ten hluk však v konečnom dôsledku nepočul nič.

„Ste banda čurákov.“ poznamenal a vtedy všetci stíchli.

„My? Keby ti nenašepkáme, nestojíš tu! Keby ti to nepovieme, tak by si stále sedel v izbe za zatemnenými oknami a napchával sa antidepresívami.“

Poškrabal sa na hlave. Je to pravda. To *oni* ho donútili, aby sa vydal na cestu.

„Hahaha, už mu to dochádza.“

„Aj do toho lesa! Boli sme síce ticho, ale naviedli sme ťa tam. Do lesa, ktorý vlastne neexistuje. Aby si si konečne uvedomil, že si jebnutý.“

„Fajn,“ povedal rezignovane a zapálil si cigaretu, „viedli ste ma doteraz. Ale keď za ňou prídem, bude to naopak.“

A hlasy stíchli.

Niektor by si bol pomyslel, že je to na príťaž. Počúvať cudzích ľudí, ako vám neustále nadávajú a hovoria vám, že ste na nič. Na jednu stranu to nie je vôbec príjemné, na stranu druhú ich urážky elegantne ignoroval. A keď mal potrebu sa s niekým hádať, boli tu vždy pre neho.

Nemohol zabudnúť ani na to, že mu naozaj pomohli. Nie len raz. Viackrát. Naschvál ho rozptyľovali, aby zmeškal autobus. Teda mu zachránili život. Neskôr ho naviedli ho do lesa. Bola to pravda. Pôvodne chcel prejsť o kus ďalej. Iba ho tam stále čosi ťahalo. Možno to boli oni, možno to bola mágia lesa. Les, ktorý neexistuje. Nikdy by však nevidel to, čo videl.

Nikdy by necítil to, čo cítil. Je jedno, či to bolo skutočné, alebo nie. Má však z toho zážitok na celý život. A teraz, keď kráčal s tou obálkou... bez nich by ju nikdy nemohol držať v rukách. Pretože mu poradili. Hlasy v jeho hlave pre neho znamenali istý druh opory a pomoci. Niečo ako strážni anjeli, iba trochu viac drzí a otravnejší.

Čo už, nikto na svete nemá iba dobré vlastnosti.

Presne vo chvíli, keď nad tým prestal tak urputne premýšľať, sa mu zjavila pred nosom tabuľa s názvom mesta. ‚Tak som tu.‘ pomyslel si a s úsmevom na tvári prešiel okolo nej.

Celý čas, počas jeho cesty, nenarazil na tak obrovské davy ľudí, aké prechádzali cez centrum mesta. Už si odvykol a prekážali mu. Našťastie sa mu vedeli celkom slušne vyhýbať. Nebolo to však lichotivé. Robili to asi preto, že smrdel. Záchod v KFC je síce dobrá vec, ale chcelo by to skrátka sprchu a čisté oblečenie. To jediné mu chýbalo.

Na námestí sa zas konal nejaký koncert podpriemernej kapely pop-rockovej hudobnej scény. To prilákalo ešte väčšie davy ľudí. S odporom prechádzal popri nich, pchal sa pomedzi zviazané ruky mladých zaľúbencov. Mohol ísť aj vedľajšou uličkou, ale nejak mu to nenapadlo. A už keď je tu, nebude sa vracieť. Nevadí. Vystáť masu ľudí bola posledná skúška pred koncom jeho cesty. Usmial sa. Je unavený, zničený a špinavý.

Aspoň, že je stále v dobrej nálade.

„Si kus debila skrátka.“ poznamenal hlas.

Chlapec iba mykol plecóm. Odrazu sa mu pod nohami objavil mobil. Bola to tá moderná tehla, ktorú nosia mladé baby v zadnom vrecku kraťaskov. Presne si predstavil uplakanú vyžehlenú pubertiačku, ktorá behá po celom námestí a hľadá si placku. ‚Tak ti treba.‘ povedal si sám pre seba a mobil si hodil do vrečka. Predá ho v záložni. Vyzeral byť ešte celkom nový, ani displej nemal prasknutý.

„Na to si sem šiel? Kradnúť telefóny?“ osočil sa na neho druhý hlas.

‚Podarilo sa mi to. Možno nezdochnem od hladu tak skoro, ako by ste si mysleli!‘ odpovedal myšlienkou. Už je medzi ľuďmi a nevyzeralo by to príliš svojprávne, keby sa rozpráva sám so sebou. ‚A vôbec, nabudúce vyberám cestu ja. Chcem ísť za kentaurami.‘ Bytosti ho natoľko fascinovali, že sa tam chcel znova vrátiť a nájsť ten teleport. Nevedel, čo presne by mal hľadať a ako má taký teleport vyzeráť, ale chcel ísť na pole a dobre sa tam porozhliadnuť. Taktiež chcel konečne vojsť do lesa. Chcel tam stráviť niekoľko dní a pozorovať okolie.

Na jeho nešťastie sa tam už nikdy nedostane.

Do domu sa dostal veľmi pohodlne. Už išiel zazvoniť na zvonček, keď v tom sa oproti nemu otvorili dvere. Starší pán práve išiel na nákup. Bez slova mu dvere podržal. Nezaujímalo ho, kto je a kam ide (a prečo vyzerá pomaly ako bezdomovec). Asi mu to bolo vcelku jedno.

Vyšiel po schodoch a zaťukal na dvere. Chvíľu sa nič nedialo, potom začul kroky. Otvorenie dverí. Vytreštené oči.

„Ty dement!“ zvriskla na neho jeho sestra a hodila sa mu okolo krku. „Mohol si aspoň dať vedieť! Celý čas ti volám a vypisujem! Už ťa hľadá aj polícia!“ kričala a popri tom plakala.

„Hm, ten buzerant mal pravdu. Fakt mu skočila okolo krku.“ poznamenal hlas až priveľmi sucho.

„Áno, mal som pravdu.“ odpovedal mu nahlas.

Sestru jeho slová trochu prebrali. Odtiahla sa od neho, ale pritom ho chytila za ruku a zaviedla do bytu. Zabuchla za ním dvere. „Čo si hovoril?“ opýtala sa a utrela si uplakané oči.

„To nebolo pre teba. To bolo pre nich.“ usmial sa a poťukal si na hlavu. Potom zahrabol do vrečka a podal jej zašpinenú obálku.

„Čo to je?“ opýtala sa. Keď po minúte nedostala odpoveď, došlo jej, že na to má prísť sama. Otvorila ju. Rozlepenie jej nerobilo problém. Obálka vyzerala, že už raz bola otvorená.

Vo vnútri sa nachádzala jediná polaroidová fotografia. Bolo na nej zachytené pole.

„Vidíš to, stihol som to!“ vykrikol víťazoslávne a prstom ukázal do stredu fotografie. „Sú tam dvaja kentauri. Stihol som ich odfotiť! Na Nikona mi to nešlo, boli moc rýchly, ale prvý som mal po ruke polaroid. Chcel som to dať na digitál, nech je to v lepšej kvalite... no čo už.“

„Aha.“ povedala rozpačito. Ako pozerala, tak pozerala, žiadnych kentaurov tam nevidela. „To si ušiel z domu len preto, aby si mi dal túto fotku? Kde si to vlastne odfotil?“ pýtala sa so záujmom. Jedna vec je, že na fotografii nebolo nič... nič, čo by mohla vidieť aj ona. Avšak nedávalo jej logiku, prečo by jej brat opustil domov. Žeby jej chcel naozaj darovať fotografiu?

„To je v lese, ktorý neexistuje.“ na chvíľu sa zamyslel a zložil si z pliec ťažký batoh. „Vlastne, chcel som ti dať narodeninový darček, ale ako som tam pchal tú fotku, asi mi niekde vypadol. Nevadí, nebolo to až tak podstatné.“ usmial sa. Jemne si zobral fotografiu a ešte raz sa na ňu zadíval. Kýval popri tom hlavou, ako keby bol na seba fakticky pyšný. Ani nebola rozmazaná. Je ich tam celkom krásne vidno. „Toto mi fakt nikto neuverí.“ povedal smutne a fotku jej vrátil.

„To asi nie.“ súhlasila sestra a sklonila hlavu. Potom ho mocne objala.

Vedela, že bol magor.

Po poli, oproti lesu, ktorý neexistuje, sa prechádzala skupina kentaurov. Boli pokojní, nikým nerušení. Odrazu pod kopytom jedného čosi zašušťalo. Sklonil svoje mohutné telo až takmer k zemi a prizrel sa bližšie. Bol to papier s nejakými číslami. Nič mu to nehovorilo. Ale spomenul si, že práve tento papier vyletel tomu mladému chalanovi z obálky, keď sa ich snažil odfotiť. Papierik pretočil niekoľko krát v ruke, a potom ho hodil späť na zem.

Určite zas nejaké prízemné veci, ktoré sú tak blízke ľudskej civilizácii.

Kopytom ho zadupal do zeme.

Na špinavom papieriku sa nachádzalo osemmiestne číslo.

Výhra v euromiliónoch.